

HET KLEINE WERK

HET KLEINE WERK

door

S.M.F. van de Kamp de Villandry

© 2017 S.M.F. van de Kamp de Villandry / Uitgeverij U2pi

Titel: Het Kleine Werk

Auteur: S.M.F. van de Kamp de Villandry

Email auteur: hetkleinewerk@u2pi.nl

Afbeelding voorzijde: De demon Asmodeus als doopvont in de kerk van
Rennes-le-Château

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-717-7

NUR: 341

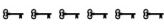

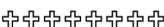
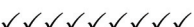

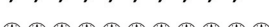

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

*Datgene wat ondoorgrondelijk voor ons is,
bestaat echt.*

Albert Einstein

Voor Herman

JOURNAAL VAN EMIL

- 	ik lees	9
- 	ik onderzoek	16
- 	ik spioneer	30
- 	ik weet niet	38
- 	ik schrijf	47
- 	ik ontraadsel	60
- 	ik verwacht	66
- 	ik ontvang	78
- 	ik speur	83
- 	ik vlieg	96
- 	ik denk	106
- 	ik ben	113
- 	ik speel	119
- 	ik ontdek	135
- 	ik weet	148
- 	epiloog	155
- 	bronnen	161
- 	volledige oplossingen	
	van de anagrammen	163
- 	tijdlijn	173
- 	De Geheime Dossiers	176-198
- 	Serpent Rouge	177
- 	Documenten 1 en 2	183

Een boek, een hele studie eigenlijk, lag deze zaterdagmorgen uitgelezen op Emil zijn schoot en had hem aan het denken gezet. Hij kon het bijna niet geloven, want de uitkomst was zo verbijsterend, dat hij het in een week had uitgelezen. De auteur had meer dan veertien jaar research gedaan en Jezus en Maria Magdalena zouden rond het dorpje Rennes-le-Château in Zuid-Frankrijk hebben gewoond. En dat niet alleen. Er was sprake van een grot met een grote schat. Dit verhaal kende hij zelf maar al te goed. De rest van de geschiedenis bleek echter heel anders dan wat hij zelf in al die jaren onderzocht en uitgepuzzeld had. Hij was, als zovelen, naar dit dorp en de streek geweest, uitgerust met allerlei gereedschap dat hij nodig dacht te hebben om de grot en eventuele schatten te vinden. Al gauw bleek dat het een naald in een hooiberg was, want zijn reis had weer niets opgelost. De tochten, die hij rond het vervallen Franse gehuchtje gemaakt had, waren adembenemend geweest. De sfeer was magisch. Was dat zo omdat Jezus daar zijn voetstappen en vingerafdrukken had achtergelaten? Of was Jezus naar dit oord gekomen omdat het al bovennatuurlijk was van zichzelf? Heel voorzichtig had hij nog wat in enkele grotten gekeken en soms een klein stukje langs wat geitenpaadjes gestruind, wat eigenlijk gevaarlijk was. Weliswaar kon hij zich nog steeds verwonderen over de buitengewone decoraties, die pastoor Bérenger Saunière eind 1800 in zijn kerkje te Rennes-le-Château had laten aanbrengen, maar dat was allemaal oud nieuws. Ook het museum gevestigd in de Villa Bethania en in de pastorie van de pastoor had niets nieuws opgeleverd. Op het internet en in boekvorm was ontzettend veel over dit geheimzinnige onderwerp bekend. Het jarenlang speuren had hem behoorlijk opgewonden, maar niet een sluitende oplossing van het raadsel gebracht. Het speet hem dat hij niemand warm had gekregen om met hem mee te gaan, zelfs zijn beste vriend Joris niet. Met zijn tweeën kon en durfde je namelijk meer en dan nog afgezien van de lol en de opwinding

samen. Wat te denken van de leegte na een bewogen of avontuurlijke dag? Niemand om je ervaringen mee te delen of je bevindingen te toetsen om vervolgens te gaan slapen in een zwart gat. Doch, dit werd redelijk goedge- maakt doordat elke ochtend de zon zijn licht over de top van de grote berg Cardou liet schijnen. Dan kreeg hij weer zin om verder te speuren naar die naarstig gezochte gouden vallei, le val d'or. Nee, spijt had hij natuurlijk niet. Het was een prachtige vakantie geweest en al met al inspirerend. De laatste dag echter had hij het toch nog voor elkaar gekregen zijn enkel te verstuiken toen hij zoekend over de keien van een klein bergstroompje liep. Aanvankelijk leek het mee te vallen, maar hij dankte de hemel dat hij na wikken en wegen had besloten om het vliegtuig te nemen in plaats van de auto. Hij dacht terug aan het moment dat hij thuis was gekomen, zijn voor- deur had geopend en zijn halletje had betreden.

Iedereen weet hoe dat gaat als je terugkomt van weggeweest. Het was in eerste instantie onwerkelijk. Woonde hij hier? Hij liet zijn ogen gaan over de armoedige bende. Kwam hij zojuist terug uit de Languedoc, Arkadia, land van geluk, de woonplaats van Jezus? Er lagen hier en daar kleren, op het aanrecht stond nog een half kopje koffie en zijn belachelijke koekoeksklok, ooit gekocht op een rommelmarkt, was stil blijven staan. Toen was zijn oog op iets ongewoons gevallen. Op het tafeltje naast zijn favoriete stoel lag een pakje met een briefje. “Welkom thuis. Hier heb je wat te lezen. Zie je, Joris.” Nieuwsgierig had hij het zakje van de boekhandel opengemaakt. Op de kaft stond: *Het Grote Werk, Inwijding tot de geheimen van Rennes-le-Château en de Heilige Familie*. Wel verdo..! Dat was wel héél erg toevallig. Wat zullen we nu beleven, dacht hij met enige wrevel. Het boek zag er prachtig uit en bibliofiel als hij was, had hij voorzichtig zijn handen over de bladzijden met foto's laten gaan. Daarna richtten zijn ogen zich op de achterflap. On- willekeurig was hij begonnen hier en daar wat regeltjes te lezen. Hij voelde zich opgewonden over deze nieuwe bron van informatie en tegelijkertijd teleurgesteld, zelfs een beetje afgunstig. Daarom belde hij Joris om hem in de eerste plaats te bedanken en om zijn gemengde gevoelens te uiten, maar kreeg geen gehoor en aangezien hij geen whatsapp-man was begon hij dit boek maar meteen te lezen. De rugzak werd niet uitgekapt en was als een

afgedankt reishulpje in het halletje blijven staan. Goddank stonden er nog twee biertjes in de koelkast en hij bestelde een pizza om zich vervolgens in zijn versleten zetel te laten zakken en te lezen met de voeten op tafel. Het ene raadsel na het andere en de ene puzzel na de andere werden opgelost. Hij zocht op het internet om meer te weten te komen over dit boek, de uitgever en de auteur. Met een behoorlijk misnoegen mompelde hij: 'Waarom kon deze auteur, zo'n oude knakker van "the old school", wat hij niet had gekund?! Het was toch om gek van te worden.' Het lezen had hem meegenomen en ingewijd. Zijn wrevel was langzamerhand overgegaan in waardering en hier zat hij nu op deze zaterdagmorgen met de nieuw opgedane kennis. Zo en wat nu?

Onverwachts viel er een zonnestraal door de kamer en vulde de ruimte met een serene rust en tegelijkertijd nam een innerlijke stilte bezit van hem. Hoe lang duurde dit moment? Minuten of uren? Het landschap rond Rennes-le-Château ontrolde zich wederom voor zijn voeten. Maar dat niet alleen, ineens voelde hij zich vallen en bevond zich tussen de sterren. Op hetzelfde moment kwam het sterrenbeeld Pegasus, het vliegende paard, voor hem tot stilstand met op zijn rug de adembenemende godin Isis in een schitterend licht. Hij werd bedwelmd door geuren en schittering om hem heen. Vervolgens nam Isis zijn hand en wees hem een plaats aan. Paniek maakte zich van hem meester, want hij voelde en zag de zuiging van een zwart gat, de dood? De lach verdween van de hemelse koningin, maar ze raakte even zijn voorhoofd aan om daarna zachtjes zijn hoofd een beetje te draaien naar het panorama van de opkomende zon. Hij nam de energie van dit stralende licht in zich op waarna hij zich moeizaam los maakte van zijn omgeving, zijn ogen langzaam opende en overal pijn voelde. Als beschonken hing hij in zijn stoel en bevoelde zijn pijnlijke nek terwijl de late middagzon de kamer verwarmde. Wat een merkwaardige droom, doch niet zo verwonderlijk na al die informatie, dacht hij. Toch liet het gevoel hem niet los dat deze droom, dit visioen, hem iets wilde zeggen. Hij had de dood gevoeld en een zonsopgang gezien en nu voelde hij een vreemde moeheid. Emil liet de geschiedenis van het raadsel van Rennes-le-Château nog eens door zijn hoofd gaan.

Het mysterie van dit dorp begon al in 1885 met de aanstelling van een nieuwe pastoor (François) Bérenger Saunière, die bij het restaureren van het totaal vervallen kerkje gecodeerde geheime documenten in de preekstoel vond betreffende een grote schat in de omgeving van zijn dorp. In 1891 zou hij een grot of een graf hebben gevonden en de schat zou er nog altijd liggen. Zeker is dat hij in korte tijd ontzettend rijk werd en dat hij werd bezocht door zeer rijke en vooraanstaande personen, die geld doneerden. Hij verbouwde de onbewoonbare pastorie, liet een toren met een borstwering aanleggen en ten slotte een villa met mooi aangelegde tuinen. Op 17 januari in 1917 kreeg hij een beroerte en kwam kort daarna min of meer merkwaardig aan zijn einde, waarna de geruchten begonnen. Deze fatale datum dook steeds op bij meerdere sterfgevallen of in documenten. Uiteindelijk werd rond de jaren zestig van de vorige eeuw in de Nationale Bibliotheek van Parijs een dossier met documenten gedeponereerd, 'Les Dossiers Secrets', gedateerd 17 januari. In deze stukken, die in tijd varieerden van 1700 tot 1967, werd gesuggereerd dat bij Rennes-le-Château in de Languedoc een grote schat was verborgen. Een geheime broederschap zoals de Priorij van Sion werd in de stukken genoemd. Daarna barstte de publieke belangstelling los en menigeen probeerde om de vreemde teksten in documenten en op stenen te verklaren en de plaats van de schat te vinden. Verder werd gesproken over de fresco's van Delacroix in de kerk St. Sulpice te Parijs en de schilderijen van Poussin en Tenier, die ook nog geheime boodschappen zouden bevatten. Het gebied werd vervolgens overspoeld en uitgekamd door allerlei lieden voorzien van rugzakjes met goede en soms minder goede bedoelingen. Er werd nogal eens wat gesloopt. Het geheim bevatte alle ingrediënten om succesvol te zijn: ridders, tempeliers, monniken, symbolen, inscripties, kerken, de heilige graal en manuscripten. En dat maakte het juist zo gecompliceerd. Je kon er eigenlijk alle kanten mee op. Over het algemeen dacht men dat het om de Ark des Verbonds ging of om het lichaam van Jezus. Er kwamen nogal wat boeken uit in die tijd. Emil had er verschillende gelezen en sommige waren ook wel leuk of boeiend, maar de uitkomsten waren vaag en onvolledig. Avonden had hij zitten puzzelen, berekeningen en tekeningen gemaakt, maar het was niet bevredigend geweest.

Totdat hij dus na thuiskomst van deze vakantie koortsachtig en zich steeds meer verbazend de ene bladzijde na de andere had gelezen. Af en toe moest hij zijn boek terzijde leggen, want zijn hoofd barstte zowat uit elkaar. Had ik het maar eerder gehad, vóór ik naar Frankrijk ging, dacht hij dan en nu had hij het uit. Het behelsde een hele studie en het was omdat hij de materie kende, dat hij er betrekkelijk snel doorheen kwam, want zo makkelijk was die geschiedenis niet. Wat een uitkomst! Allereerst zou Judas in plaats van Jezus zijn gekruisigd! Judas was de tweelingbroer van Jezus, die zijn broer zou hebben opgedragen met hem van plaats te verwisselen, waarbij er sprake was van een complot. Deze geschiedenis vond zijn oorsprong in het verhaal van Jezus uit de joodse Talmoed, waar hij Jezus Toledot werd genoemd. Als dit waar was en het leek er verdraaid veel op, bestond er dan een nog grotere leugen of een nog groter onrecht dan dit? En het graf van Jezus, Judas, Joseph van Arimathea, en anderen van het gezelschap lagen gewoon ergens in een grot in de omgeving van Rennes-le Château! En wat voor een schat! Die was ongelooflijk. Maar waar was die grot en die gouden vallei exact? Hij wist nu bijna alles en hij voelde een enorme drang om direct weer terug te gaan naar dit prachtige oord, maar dat kon nu natuurlijk niet, want overmorgen stond hij weer gewoon als leraar Frans voor de klas. Stel dat de inhoud en de oplossing van de “Geheime Dossiers” waar was, zo dacht hij verder, wie waren er dan allemaal van op de hoogte afgezien van de geheime kringen? Op het internet was inderdaad het een en ander over zijn boek te vinden en er waren presentaties geweest! Dat leek hem de moeite waard om een keer heen te gaan. Hij belde Joris, weer geen gehoor. Wel verd.... Hij dreigde depri te worden dus had hij maar een cd van Jacques Brel opgezet. Hij was idolaat van Brel en terwijl hij zo met zijn ogen dicht op de doorgezakte bank hing, zag hij in gedachten het gepassioneerde zweet van het gezicht van de zanger druipen. De man inspireerde hem nog altijd. “Adieu Emil.....je vais mourir.....” Ja, wat zwaarmoedig was die kerel, dacht hij luisterend naar en genietend van dit chanson over een stervende en afscheid nemende man. “Mon Père disait, c’est le vent du Nord qui portera en terre mon corps sans âme et sans colère ...” Deze schitterende tekst drong zijn eigen ziel binnen en ging over een vader wiens ziel-

loos lichaam, zonder woede door de noordenwind ter aarde zou worden gelegd. Prachtig! Wat was dat trouwens toch altijd met die winden? Dat deed hem ergens aan denken. Hetzelfde gold namelijk voor de intrige rond Rennes-le-Château. De toenmalige pastoor daar had ook al een uitspraak over een bepaalde wind die zekere geheimen kon onthullen. Tja...hoe was die tekst.....

Vervolgens scheurde het overgaan van de gsm zijn gedachten uiteen. Hij bedacht nog net dat hij eigenlijk eens een andere ringtone moest nemen toen Joris hem in de oren tetterde: ‘Zo ouwe rukker! Goed je weer te horen. Ik dacht die Franse Sherlock zal nu wel terug zijn.’

‘Hoi homie. Het is alsof ik je vader tegen zijn chique vrienden hoor praten.’
‘Ja, hè, lachte Joris. ‘Ik was ook een paar dagen weg, dus zorg dat de koffie klaar staat, want als het mag kom ik langs en dan breng ik gelijk je reserve-sleutel terug. En dan wil ik je hele verhaal horen, tot zo.’

‘Emil, wat is het hier toch altijd een zootje en ik heb ook maar wat sushi en een fles wijn meegebracht, want behalve wiet heb jij hier zelden of nooit iets behoorlijks in huis.’

De mannen waren blij elkaar te zien en al gauw kwamen de verhalen los over de vakantie en de daarmee gepaard gaande discussies over het mysterie van dit specifieke dorp en uiteraard over de nieuwe oplossingen.

‘Zeg, hoe wist je trouwens van dit boek?’

‘Ja, dat is een vreemd verhaal. Ik wist er eigenlijk niets van en ik was zo maar op weg naar de boekhandel voor de laatste strip van Asterix en Obelix. De man die na mij binnen kwam kocht dit boek, waardoor mijn aandacht er op gevestigd werd. Deze ouderwetse pastoor, want hij had een zwart pak aan met zo’n wit boordje, had eerst een exemplaar uitvoering bekeken. Nou, niet te vergeefs dus, want toen ik zag waar het over ging heb ik het meteen voor jou gekocht. Ben ik goed of ben ik goed?’

De twee hingen gezellig op de bank een heleboel rommel te maken. Ze kenden elkaar al lang en debatteerden regelmatig over allerlei complottheorieën, voornamelijk door Emil ingegeven en bekechttten er soms behoorlijk op los. Met het dorp Rennes-le-Château lag het iets anders. Daar

had Joris niet zo veel mee. Deze geschiedenis ging over Jezus en dat interesseerde hem hoegenaamd niet. Volgens hem had Jezus nooit bestaan. Een dispuut hierover stierf, net als Jezus, een vroege dood.

Terwijl Joris vluchtig de krant doorkeek en Emil een kop koffie inschonk, dwaalden zijn gedachten weer af naar Rennes-le-Chateau, naar die lichamen van Jezus en zijn familie. Maar wacht eens. De auteur was tamelijk vaag over een paar zaken. Het overgrote deel van de schat zou op een bekende plaats in veiligheid zijn gebracht in verband met de grijpgrage handen van de kerk, die de schat wilde vernietigen. Behalve de exacte plaats van de grot was het ook niet zeker of die Saunière iets gevonden had. Men denkt over het algemeen van wel. Maar wat is dat dan en waar is dat gebeven? Die antwoorden ontbraken net als de betekenis van die tekst van Saunière over een zekere wind namelijk: “De eerste wind die waait door de gouden vallei onthult verborgen geheimen voor wie de waarheid zoekt.” De auteur gaf duidelijk aan dat deze zin een dubbele betekenis inhield. Hij had geen idee, terwijl hij zijn kopje op de ruwe houten tafel zette. Maar dit wilde hij nu absoluut weten en hij zou het vinden ook. Dat móest hij vinden, verdorie. Het móest kunnen. Absoluut. Werk aan de winkel! Wat de auteur, ondanks haar jarenlange research, niet had gevonden zou hij wèl vinden! Hij beëindigde deze vaststelling door het laatste stukje sushi met smaak op te eten. Joris had de krant weggelegd en zat nog wat in Emils boek te bladeren hier en daar een regeltje lezend en ondertussen zijn restje wijn opdrinkend. Juist als hij wil opstaan zegt Emil: ‘...en jij gaat me daarbij helpen.’

‘Huh?’

Klik-klik, klik-klik'Dat zijn benen en wat voor benen,' mompelde Joris en als hij zich niet vergiste, konden dat weleens de benen van Barbara zijn. Het was maandagochtend, de dag waarop niemand veel zin had om hard aan het werk te gaan en dit was een welkome afleiding. Heimelijk gluurde hij over zijn laptop en wist meteen dat hij vreselijke trek had in koffie en naar de daarvoor ingerichte tafel moest lopen. De vrouw van zijn belangstelling stond relaxed in haar kopje te roeren. Op haar toelopend merkte hij op: "Ah, ook zin in... nou wat is het ook weer... voluto? your favourite?" Hij vroeg het nogal gemaakt grappig met een onhandig gebaar, wetende dat hij zich met deze nageapte opmerking van een filmster belachelijk maakte. Ze keek hem niet aan en antwoordde koeltjes: 'Mister Clowny', hoe komt het toch, dat ik altijd tegelijk met jou bij het koffieapparaat sta?'

'Wel eh, ik word verleid door dat heerlijke parfum van jou. Ik loop als het ware achter de rattenvangster aan, dat kun je deze rat toch niet kwalijk nemen.' En toen moest ze toch wel een beetje lachen. Dat parfum van haar hing trouwens als een exotisch elixer om haar heen. Het was niet te sterk maar zeer prikkelend in alle opzichten. Het paste eigenlijk niet bij een blond type zoals zij, weliswaar slank maar toch met robuuste botten en zichtbare spieren. Een soort noordelijke godin. Erg origineel in zijn smaak voor deze vrouw was hij niet. Deze vrouwen lagen momenteel goed in de markt. Hij zuchtte en zijn maag kriebelde.

Zo was het kort geleden begonnen met Barbie, zoals hij haar noemde. Een naam, die haar soms ergerde en dan noemde zij hem rat. Zij wist altijd een soort arrogante houding aan te nemen alsof zij boven hem stond. Ook dat prikkelde hem wel, maar ondanks al zijn inspanningen liet ze hem niet te dichtbij komen. Ze werkte nog niet zo lang bij het bedrijf Geomart en haar functie was vaag. Ze noemde zichzelf assistant director, wat bij hem over kwam als een mooie benaming voor secretaresse. Nu en dan zag hij haar

op een afstand met wat paperassen zwaaien of bij de parkeerplaats wanneer zij met sterallures in en uit haar (alle machtig wat vond hij dat gaaf!) rode sportwagen stapte. Ze hadden een paar dates gehad, waren leuk uitgegaan en er was een vonkje overgesprongen. Toch leek er altijd iets tussen hen in te staan al begreep hij niet wat of hoe dat kwam.

Hij wist het zelf nog niet, maar was aardig verliefd op haar geworden en daardoor waren zijn gedachten onderweg naar huis verward. Terwijl hij stopte voor de verkeerslichten bij de Agatha kerk zag hij zowaar zijn godin staan. Dat was heel toevallig, aan de andere kant woonden ze niet zo ver bij elkaar vandaan. Bij de ingang van het zijportaal van de kerk in kwestie was Barbara in een heftig gesprek verwickeld met een wat oudere man. Verdraaid, was dat niet dezelfde kerel, die geestelijke, die hij ontmoet had in de boekwinkel? Dat is t  toevallig. Het leek wel of ze ruzie maakten. Een luid getoeter achter hem maakte echter een abrupt einde aan zijn observatie, omdat het licht inmiddels op groen was gesprongen. Eigenlijk had hij willen uitstappen, maar hij kwam zo gauw niet weg uit de verkeersdrukte. De spiegels boden ook geen uitkomst en hij besloot het voorval maar letterlijk achter zich te laten om haar er morgen naar te vragen. Er moest ook nog iets te eten gehaald worden, iets gezonds uiteraard. Eenmaal bij de supermarkt koos hij voor het gemak een salade met geitenkaas en een visschotel om daarna voor zijn tuintje uit te stappen. De rozen bloeiden prachtig, hingen weelderig over de kleine pergola en alles zag er verzorgd uit. De deur gleed gemakkelijk open en de ruime witte hal met marmeren vloer ademde een frisse koelte. Dit werd ruimschoots gecompenseerd door het zicht op de prachtige antieke kerkbank. Daarachter bevond zich een tot nis verbouwde muurkast waarin een antiek Mariabeeld was geplaatst met een mooi boeket. Beide stukken had hij geërfd van zijn katholieke oma. Al was hij niet religieus, hij hield van zijn entree. Bij thuiskomst van zijn werk overviel hem immer een zekere rust na de soms onvermijdelijke stress. Een vleugje boenwas herinnerde hem eraan dat zijn huishoudelijke hulp was geweest. Eenmaal in zijn nieuwe keuken bekeek hij liefdevol zijn mooie kookeiland en plaatste zijn maaltijd in de magnetron na een paar gaatjes in de folie te hebben geprikt. Er stond een klein uitheems lekkernijtje op

zijn aanrecht. Terwijl hij zijn stropdas losmaakte en de t.v. aanzette maakte hij het zich gemakkelijk op zijn chique leren Chesterfield-bank. Stijl, antiek en een zekere grandeur waren zijn ding. In de toekomst wilde hij een kleine villa of een bungalow in een groene omgeving of aan de kust. Maar Nederland was klein en duur. Soms overwoog hij naar het buitenland te gaan, want daar was nog ruimte, daar was nog natuur en stilte. Dat laatste vooral, stilte. Hij keek even naar het volgens hem gebruikelijke geneuzel op de t.v., zette het ding tamelijk kregel uit, deed nog wat werkzaamheden en ging naar bed. Het bed was verschoond en hij genoot van de gladde knispende lakens. Dat herinnerde hem eraan eens gehoord te hebben dat het bed van Amerikaanse presidenten wel zesmaal per dag verschoond werd. Wat een zaligheid. Zou dat komen omdat deze mannen op zeer onregelmatige tijden probeerden te slapen wanneer ze daar even de gelegenheid voor hadden of was het een veiligheidsmaatregel. Hij ging verder met het boek van Emil dat hij van hem lezen moest. Hij legde dat echter weer weg, want hij herinnerde zich de nieuwe Asterix strip die hij had gekocht en opgetogen begon hij daarin te lezen. Even later viel hij nog een beetje nagrinnikend in slaap.

De volgende ochtend, nadat hij zeer monter was opgestaan en zich door het verkeer gewurmd had naar Geomart, stond hij als vanzelf weer bij de koffietafel van de afdeling. Hij had Barbara willen vragen naar het voorval gisteren met die vent bij de kerk, maar zover zou het niet komen want Barbara kwam niet. Hij wilde haar bellen, maar zij had, gek genoeg, haar nummer niet willen geven. Eigenlijk wist hij niet eens waar haar kantoor in het bedrijf zich bevond. Zou ze ziek zijn of een dagje vrij. Ach, hij maakte zich gewoon veel te druk. Na werktijd, waarbij de dag niet leek om te komen en de koffie ongeveer zijn oren uitkwam, besloot hij even bij Emil langs te gaan, maar die was helaas ook al niet thuis. Zou hij dan toch bij Barbara langsgaan? Hij aarzelde toen hij later de trap van het statige portiek betrad en boven belde hij schoorvoetend aan. Er werd al weer niet opgedaan en dus ging hij onverrichter zake naar huis. 'Getverdegetver, wat een sofdag,' mopperde hij. De volgende dag was Barbara er ook niet. Na

enige overdenking stapte hij naar Personeelszaken en deed navraag. Aldaar werd hij achterdochtig van top tot teen bekeken om vervolgens met een nietszeggend antwoord afgescheept te worden. ‘Het is niet bekend of de betreffende persoon ziek is of vrijgenomen heeft.’ Dit was het slappe antwoord en daar moest hij het mee doen. De frustraties werden hem bijna te veel en het enige wat hem nog open stond was om Emil te bellen of hij vanavond bij hem kwam eten. Natúúrlijk kreeg hij weer geen gehoor en daarom stuurde hij toch maar een appje in de hoop dat Emil het op tijd zou lezen.

Veronica Furaschen, tijdens haar huidige opdracht Barbara van de Ark genaamd, voelde zich nog steeds erg ongemakkelijk na die aanvaring eergisteren met die stomme priester Jacob Levi. Hij had contact met haar gezocht vanwege hun beider connectie met een zekere Franse priester Pierre la Croix, lid van een geheime broederschap. Haar instructies waren via Levi gegaan en nu had deze kerel Pierre zwart gemaakt en hem een verrader genoemd. Wat dacht die klerikale kerel wel niet. Hij had geprobeerd haar over te halen om zijn kant te kiezen, wat die ook was en daar had zij niets over willen horen. Dit was pas haar tweede klus en die wilde zij naar behoren volbrengen. Die Jacob had vast gedacht gebruik te kunnen maken van haar onervarenheid. Haar opdracht was duidelijk omschreven. En dat was om via Pierre zekere connecties te leggen in Zuid-Frankrijk. De bedoeling was een belangrijke, geheime plaats daar te beschermen vanwege zeer zeldzame stoffen in de bodem. Meer wist zij niet en zij begreep ook niet wat die broederschap er mee te maken had, maar dat waren haar zaken niet. Behoedzaam legde ze haar zijden japon over de stoelleuning. Prachtige prêt-à-porter japon van Australische makelij met kunstig handgemaakt versierwerk. Een bad was wat zij nu nodig had om haar gedachten op een rijtje te zetten. Zo gezegd, zo gedaan en eerst voorzichtig het hete water proberend door haar voeten in de kuip te zetten om dan heel langzaam in het water te glijden. Heet, heet, heet, allemachtig wat heet, ah, nu een kussentje in de nek en schuim op de borsten en schouders. Langzaam verslaptte, ontspande haar lichaam. Een goed lijf, vond ze. Mooi, maar ook